

กฎแห่งกรรม
เล่มที่ 7 ภาค ชีวประวัติ

เรื่อง ผ้าสมเด็จพะพุฒาจารย์ (โต) มาประติษฐาน
โดย รศ.ทรง จิตประสาธ

วัดอัมพวัน จ.สิงห์บุรี
หลวงพ่ोजรัญ จิตธมฺโม

ผ้าสมเด็จพระพุทธรูป (โต) พรหมรังสี มาประดิษฐาน ณ วัดอัมพวัน

รศ.ทรง จิตประสาธ

เมื่อวันศุกร์ที่ ๑๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๖ คณะอาจารย์จากวิทยาลัยครูระยองจำนวน ๒๖ คน ได้อัญเชิญผ้าชิ้นเล็ก ซึ่งเข้าใจว่า เป็นส่วนหนึ่งของผ้าครองผืนใดผืนหนึ่งของสมเด็จพระพุฒาจารย์ (โต) พรหมรังสี มาถวาย พระราชสุทธินามมงคล (หลวงพ่อดำ ฐิตธมฺโม) เพื่อประดิษฐานไว้ ณ วัดอัมพวัน จังหวัดสิงห์บุรี ให้สาธุชนพุทธบริษัทได้กราบไหว้บูชากันให้แพร่หลายสืบไปชั่วกาลนาน อันเป็นการถวายสักการบูชาต่อองค์สมเด็จพระท่านส่วนหนึ่ง และเป็นการสืบพระศาสนาอีกส่วนหนึ่งด้วย

ผ้าสมเด็จ นี้มีประวัติที่สามารถสืบสาวได้ว่า เป็นผ้าของสมเด็จพระท่านแน่นอน เพราะสืบทอดกันมาเพียงคน ๒ รุ่นเท่านั้นคือ รุ่นพ่อและรุ่นลูก

รุ่นพ่อ อันเป็นเจ้าของเดิมของผ้าสมเด็จนี้ ท่านมีพระราชทินนามว่า **"พระประกาศมณเฑียร"** (แม่น สุวรรณเนตร) เป็นบุตรของ หลวงกักตัญเบตร (เนตร สุวรรณเนตร) พระประกาศมณเฑียร ท่านเกิดเมื่อวันที่ ๙ สิงหาคม ๒๔๓๓ เข้ารับราชการครั้งแรกในกรมพระราชพิธี กระทรวงวัง เมื่อ พ.ศ. ๒๔๕๐ มีตำแหน่งเป็นเสมียนตรี ได้รับพระราชทานเงินเดือน ๒๐ บาท ในปลายรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ท่านเจริญรุ่งเรืองในราชการมาตลอดรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว จนกระทั่งถูกดลยให้ออกจากราชการ ในรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว เนื่องจากเกิดภาวะเศรษฐกิจตกต่ำทั่วประเทศ เมื่อวันที่ ๑ มกราคม ๒๔๖๙ บรรดาศักดิ์เป็น **"พระประกาศมณเฑียร"** ตำแหน่งเสมียนตรากระทรวงวัง เงินเดือนกว่า ๓๐๐ บาท ขณะนั้นท่านอายุเพียง ๓๖ ปีเท่านั้น นับว่าน่าเสียดายมาก ท่านมีอายุยืนถึง ๙๙ ปี เพิ่งสิ้นชีวิตเมื่อวันที่ ๑๒ มกราคม ๒๕๓๒ นี้เอง

รุ่นลูก ลูกที่เกี่ยวข้องกับผ้าสมเด็จ คือคุณลุงพรเทพ สุวรรณเนตร คุณลุงพรเทพได้มาปักหลักตั้งรกรากประกอบอาชีพเป็นช่างเกี่ยวกับงานศิลปะต่าง ๆ อยู่ที่ศรีราชา จ.ชลบุรี เคยเช่าที่พี่ตี๋ ปลุกบ้านอยู่เองหลังหนึ่ง ก่อนที่คุณลุงพรเทพท่านจะสิ้นชีวิตได้เคยสั่งพี่ตี๋ไว้ว่า **หัวเสาเอกบ้านของท่านนั้นมิใช่ของวิเศษอยู่ชั้นหนึ่ง คือ "ผ้าสมเด็จ"** คุณพ่อ คือ พระประกาศมณเฑียร ได้ให้ท่านไว้ ท่านกล่าวว่า "ในโลกนี้ ผมไม่เคยทำอะไรอีกแล้ว" และก็เป็นจริง ข้าพเจ้าสนิทกับคุณลุงพรเทพมาสิบกว่าปี คุณลุงพรเทพไม่เคยสนใจพระเครื่องรางของขลังอะไรทั้งสิ้น แต่ท่านเป็นคนเคร่งครัดในศีลธรรมดีมาก ท่านเสียชีวิตเมื่อวันที่ ๑๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๔ วันที่คณะอาจารย์วิทยาลัยครูระยองอัญเชิญผ้าสมเด็จมาถวายหลวงพ่อดำวัดอัมพวัน จึงเป็นวันคล้ายวันเสียชีวิตครบ ๒ ปีของคุณลุงพรเทพพอดี นี่นับเป็นอัศจรรย์อย่างหนึ่ง เพราะที่หลวงพ่อนัดให้โอกาสมากราบท่านนั้น ท่านไม่ทราบมาก่อน

เมื่อข้าพเจ้าและพี่ตี๋ได้ช่วยกันจัดงานศพให้คุณลุงพรเทพแล้ว แม่บ้านของข้าพเจ้าได้ซื้อบ้านของคุณลุงพรเทพ ซึ่งปลูกอยู่ในที่ดินของพี่ตี๋ดังกล่าวแล้ว เสาเอกของบ้านหลังนี้เป็นไม้สน แม่บ้านจึงไม่ได้ให้ช่างรื้อมา อีกสองสามวัน พี่ตี๋นำผ้าบนหัวเสาเอกมาให้ข้าพเจ้า บอกประวัติผ้าให้ฟังตามที่คุณลุงพรเทพสั่งไว้ คือเป็น **"ผ้าสมเด็จ"** พร้อมกับบอกว่า **"ผ้านี้สมควรให้อาจารย์ไว้บูชา"** ข้าพเจ้าดีใจจนสุดที่จะกล่าว มีใครบ้างที่ไม่อยากได้ผ้าสมเด็จ และมีใครบ้างที่มีผ้าสมเด็จไว้บูชา ถ้าจะพูดไปแล้ว เสาหาพระสมเด็จของท่านมาบูชาดูจะง่ายกว่าหา **"ผ้าสมเด็จ"** มาบูชาเสียอีก

เพื่อให้เกิดความมั่นใจยิ่งขึ้นว่า ผ้านี้เป็นผ้าสมเด็จจริง ข้าพเจ้าจึงนำหนังสือที่ระลึกในงานพระราชทานเพลิงศพ พระประกาศมณเฑียร จ.ช.ต.ม. ณ เมรุวัดธาตุทอง วันที่ ๓๐ เมษายน ๒๕๓๒ มาศึกษาประวัติของท่านเจ้าของเดิมว่า จะมีความเป็นจริงได้เพียงใด ดังที่ข้าพเจ้าได้ติดต่อตัดย้อมไว้ข้างต้นนี้แล้ว ปรากฏว่า **สมเด็จพระพุฒาจารย์ (โต) พรหมรังสี** สิ้นพระชนม์วันที่ ๒๒ มิถุนายน พ.ศ. ๒๔๑๕ พระประกาศมณเฑียร เกิดวันที่ ๙ สิงหาคม ๒๔๓๓ ห่างกัน ๑๘ ปี แต่ถึงกระนั้นก็ยังอยู่ในรัชกาลเดียวกันคือในรัชกาลที่ ๕ และพระประกาศมณเฑียรก็ยังรับราชการในปลายสมัยรัชกาลที่ ๕ อีกด้วย อีกประการหนึ่ง ผ้าสมเด็จนี้อาจเป็นของคุณปู่ (คือหลวงกักตัญเบตร) ของคุณลุงพรเทพก็ได้ ถ้าเป็นดังประการหลังนี้ หลวงกักตัญเบตรก็ทันกราบสมเด็จพระพุฒาจารย์ (โต) พรหมรังสี อย่างแน่นอน การที่จะได้รับผ้าสมเด็จ จนต่อทอดสืบมาถึงลูกและหลานในฐานะข้าราชการบริพารผู้ใกล้ชิด ย่อมเป็นไปได้โดยไม่ต้องสงสัย

ข้าพเจ้าได้บูชาผ้าสมเด็จมาเป็นเวลาเกือบสองปีเต็ม จนกระทั่งเช้าวันที่ ๑๔ มกราคม ๒๕๓๖ ข้าพเจ้านึกถึงผ้าสมเด็จว่า สมเด็จท่านเป็นพระที่บริสุทธิ์มีคุณวิเศษ มีผู้คนเคารพกราบไหว้บูชาทั่วประเทศ เครื่องอัฐบริขารของท่านน่าจะประดิษฐานอยู่ในที่อันควรกว่านี้ และควรที่พุทธบริษัททั่วไปจักได้มีโอกาสกราบไหว้บูชากันอย่างกว้างขวาง ไม่ใช่ข้าพเจ้าคนเดียวเท่านั้นที่มีโอกาสบุญแก่ท่านเจ้าของผ้า แก่พี่ตี๋ และแก่ข้าพเจ้าเองได้น้อยเกินไป อีกประการหนึ่ง ถ้าสิ้นข้าพเจ้าแล้ว จะมีลูกข้าพเจ้าสักคนหรือไม่ก็ไม่ทราบ ที่สนใจเคารพกราบไหว้บูชาต่อเหมือนกับข้าพเจ้า ผ้าอันหาค่ามิได้นี้มิถูกทิ้งสูญหายไปหรือ น่าเสียดายนัก ดุกรณีคุณลุงพรเทพเป็นตัวอย่างเป็นต้น แต่คิดแล้วก็จนปัญญา เพราะบารมีของข้าพเจ้า ไม่มีปัจจัยพอที่จะสร้างสิ่งเคารพบูชาดังคิดได้

คืนวันที่ ๑๔ มกราคม นั้นเอง ข้าพเจ้านอนหลับแล้วฝันเมื่อเวลาประมาณ ๒๓.๓๐ นาฬิกา ภาพฝันเป็นภาพที่แจ่มชัดมาก ข้าพเจ้านอนเล่นอยู่ในห้องบ้านหลังคามุงจาก ปลูกริมอรัญริมคลองขายน้ำ คล้ายภูมิประเทศคลองบางเกลือบ้านของพี่สาว แม่บ้านข้าพเจ้านั่งอยู่ด้านข้าง ซึ่งมีหีบเผยเปิดอยู่ จึงมองเห็นเรือสำปั้นที่มีพระรูปหนึ่งนั่งกลางลำเรือ ข้าพเจ้าได้ยินเสียงพระที่น้อยอยู่ในเรือถามแม่บ้านข้าพเจ้าว่า **“ได้ข่าวว่า ไมจะท่ามานหรือ”** เสียงแม่บ้านตอบ **“กะ”** พระท่านพูดต่อว่า **“หลวงพ่อดันะ ท่านไม่ได้ศักดิ์สิทธิ์เฉพาะของของท่านเท่านั้นนะ เพียงชื่อของท่านก็ศักดิ์สิทธิ์เหลือเกินแล้ว ไว้วันงานอาตมาจะมาบรรยายความศักดิ์สิทธิ์ของหลวงพ่อดันะให้ท่านในงานฟัง”** พระในเรือท่านพูดแล้วท่านก็บรรยายความศักดิ์สิทธิ์ของหลวงพ่อดันะต่อไปอีก ทำให้ข้าพเจ้าอยากรู้ว่า ท่านเป็นใคร จึงแอบย่องออกไปดูอีกด้านหนึ่งของบ้าน ภาพเรือและพระนั่งในเรือดังกล่าว มองเห็นตะคุ่ม ๆ จำไม่ได้ว่าท่านเป็นใคร แต่ท่านก็ยังบรรยายอยู่ ดูเหมือนจะมีไม้ค้ำแบบยกพูดได้ตัวเล็ก ๆ ด้วย เสียงจึงดังชัดเจน

ช่วงนี้เองข้าพเจ้ารู้สึกตัวว่าตื่นเต็มที่แล้ว แต่เสียงที่พระบรรยายก็ยังดังอยู่ เป็นเรื่องเดียวกันและต่อเนื่องจากในฝันเสียด้วย อ้อ! เสียงนั้นดังมาจากวิทยุที่พระวัดต้นสน จังหวัดอ่างทอง ท่านออกอากาศอยู่นั้น ซึ่งเป็นวิทยุที่ข้าพเจ้าเปิดฟังทิ้งไว้ตลอดคืน เอ! ถ้าอย่างนั้นข้าพเจ้าก็ไม่ได้ฝันไปซี แต่ข้าพเจ้าขอยืนยันได้ว่า ข้าพเจ้าฝันไปจริง เป็นภาพที่ชัดเจนด้วย แต่เสียงจากวิทยุวัดต้นสนก็เป็นเสียงจริง ส่วนเรื่องเหตุการณ์ คำพูดมาตักกัน ได้สนธิด้วยวิธีใดนั้นข้าพเจ้าไม่ทราบจริง ๆ

รุ่งเช้าวันศุกร์ที่ ๑๕ มกราคม ๒๕๓๖ ข้าพเจ้ารีบบันทึกเรื่องราวความฝันไว้เป็นลายลักษณ์อักษรเพื่อเตือนความจำ ตอนท้ายของบันทึกนั้น ข้าพเจ้าได้บันทึกไว้ว่า

ถ้าหลวงพ่อดันะต้องการอย่างไร ก็ขอได้โปรดคลงจิตลงใจให้ลึกลงและทำในสิ่งที่หลวงพ่อดันะต้องการด้วยเถิด ซึ่งลึกลงดังนี้ว่า ที่ไหนก็ตามที่ผ้าหลวงพ่อดันะไปประดิษฐานที่นั่นต้องมีผู้กราบไหว้บูชาจำนวนมาก บุญจึงจะแผ่ออกไปอย่างกว้างขวาง อันจะเป็นบุญแก่ข้าพเจ้าด้วย แก่เจ้าของผ้าและผู้ที่นำผ้าเข้ามาให้ข้าพเจ้าด้วย อีกประการหนึ่ง ที่ที่ผ้าหลวงพ่อดันะไปประดิษฐานนั้น ต้องมั่นใจได้ว่า เขาจะหาที่บรรจุได้อย่างสวยงามสมศักดิ์ศรีของสมเด็จท่าน ซึ่งขณะนี้ ก็เห็นมีแต่หลวงพ่อดันะวัน สิงห์บุรีเท่านั้นที่ถูกรู้จัก หรือยังจะมีที่อื่นใดอีก หลวงพ่อดันะช่วยลึกลงเถิด

เมื่อบันทึกลักษณะอธิษฐานจิตเสร็จ ข้าพเจ้าก็ถือบันทึกนั้นไปนั่งลงที่ห้องภาควิชาภาษาไทย วิทยาลัยครูระยอง เสร็จแล้วจะเรียกได้ว่ายังไม่ทันจะนั่งลง อาจารย์ฉลวย มัทยาท ท่านก็เดินตรงมาหาข้าพเจ้า เอาหนังสือ “กฎแห่งกรรม - ธรรมปฏิบัติ” เล่ม ๖ ของหลวงพ่อดันะมาให้ข้าพเจ้าอ่าน ข้าพเจ้าขอบขอบคุณว่าอ่านแล้ว ท่านก็เลยขอร้องว่า **“อาจารย์ทรง พาวขึ้นไปกราบหลวงพ่อดันะที่”** ฟังแล้วขงลก อท่านออกไปว่า **“หลวงพ่อดันะกับผมจะยังไม่ทันเสียแล้ว”** (หมายความว่า **“ผมคงจะต้องไปกราบท่านเสียแล้วกระมัง”**) อาจารย์วันเพ็ญ ศรีวิพัฒน์นันท์ นั่งอยู่ด้วยทำหน้าที่ส่งสลับว่า **“ทำไม่ละ”** ข้าพเจ้าก็เอาบันทึกที่ถือติดมือไปให้อ่าน ทั้งอาจารย์ฉลวยและอาจารย์วันเพ็ญก็เลยช่วยกันเตือนเตือน และยังอยากไปกราบหลวงพ่อดันะยิ่งขึ้น ข้าพเจ้ายังติดลังเลสงสัยว่าจะจะเป็นไปได้หรือไม่ จึงทดลองอธิษฐานอีกครั้ง บอกพี่หลวงว่า **“ถ้าพี่หาคนไปได้ ๑๐ คน ก็แสดงว่าผ้าสมเด็จนี้ต้องไปประดิษฐานที่วัดอัมพวันแน่”** เรื่องกรมจัดการเอง แต่ถ้าพี่หาไม่ได้ ก็แสดงว่าผ้าสมเด็จนี้ผมจะบูชาเองต่อไป” พี่หลวงและอาจารย์วันเพ็ญรับปากว่า **“ได้”** จากวันที่ ๑๔ ต่อมาอีก ๗ วัน คือ วันที่ ๒๑ มกราคม พี่หลวงบอกว่าจัดการเรียบร้อยแล้ว เรื่องคน ๑๐ คน ขอไปวันศุกร์ ให้ข้าพเจ้าดำเนินการได้

ด้วยเหตุนี้ วันที่ ๒๑ มกราคม ๒๕๓๖ นั้นเอง ข้าพเจ้าจึงเขียนจดหมายมากราบมัสการหลวงพ่อดันะ เพื่อขอโอกาสวันศุกร์ที่ ท่านอยู่วัด จะพาคณะอาจารย์วิทยาลัยครูระยองไปกราบท่าน แต่ก่อนที่จะลงมือเขียนจดหมายนั้น รู้สึกอ่อนเพลีย จึงเอนหลังนอนพักสักสิบห้านาที สมองจะได้แจ่มใส ในหลับนั้นข้าพเจ้าก็ฝันเป็นตบเป็นตะต่อไปอีกว่า ตนเองได้ไปกราบและถวายผ้าสมเด็จแก่หลวงพ่อดันะเสร็จเรียบร้อยแล้วที่กุฏิของท่าน ภาพนี้จำได้เพราะเคยไปมาแล้ว เห็นหลวงพ่อดันะนั่งในกุฏิ ข้าพเจ้ายืนอยู่หน้ากุฏิท่านตรงโต๊ะที่มีหนังสือ เทป และของที่ระลึกวางอยู่ มีพระยืนอยู่ด้วยรูปหนึ่ง ในความรู้สึกนึกว่าของที่ระลึกนั้นหลวงพ่อดันะมอบให้ข้าพเจ้า

ด้วยความอยากรู้อยากเห็นอะไร จึงหยิบขึ้นมาดู เป็นแผ่นหนังสือเล่มเล็ก บรรจุอยู่ในซองพลาสติก แผ่นหนังสือเป็นรูปสมเด็จโต พรหมรังสี อยู่ในวงกลม รอบวงกลมเป็นอักษรขอม ใต้วงกลมมีอักษรไทย คำว่า **“โชคดี - หน้าที่ดี”** ได้อักษรไทยมีรูปเจดีย์เล็ก ๆ อยู่ด้วย ช่วงเหมือนกับเจดีย์ที่ข้าพเจ้าตั้งใจจะบรรจุผ้าสมเด็จไปถวายหลวงพ่อดันะ เห็นภาพชัดก็พอตัดสิน ปิดติดกับข้าพเจ้าเป็นล้นพ่น ที่ฝันถึงสมเด็จท่านและฝันถึงหลวงพ่อดันะ รีบลุกขึ้นเข้าห้องพระจุดธูปบูชา แล้วลงมือเขียนจดหมายกราบมัสการถึงหลวงพ่อดันะ

จดหมายหลวงพ่อดันะวันที่ ๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๖ ส่งมาถึงข้าพเจ้าเมื่อวันที่ ๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๖ นัดหมายให้โอกาสคณะของข้าพเจ้าไปกราบท่านได้ในวันศุกร์ที่ ๑๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๖ ความว่า

เจริญพร อาจารย์ทรง จิตประสาธ

จดหมายได้รับหลายวันมาแล้ว มายังการอบรมมากมาย ตามจดหมายที่ส่งไปนั้นเป็นความฝันที่อัศจรรย์ดีมาก ถ้ามีเวลา วันศุกร์ที่ ๑๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๖ อาตมาก็อยู่วัด เชิญพาคณะ ไปค้างคฤภณที่วัดอัมพวัน อาตมาจะรอคอยพบต่อไป

คณะอาจารย์วิทยาลัยครูจะเข้เทราดีใจไปตาม ๆ กัน และซาบซึ้งในเมตตาที่หลวงพ่ให้อาสาครั้งนี้เป็นอย่างยิ่ง โดยเฉพาะวันที่ ๑๙ กุมภาพันธ์นี้ ตรงกับวันคล้ายวันเกิดของอาจารย์จรัญ มโหฬาร ท่านดีใจอย่างที่สุดที่จะได้อาสาไปทำบุญกับหลวงพ่ และรับพรจากท่าน และวันที่ ๑๙ กุมภาพันธ์นี้เช่นเดียวกัน ตรงกับวันคล้ายวันตายของหลวงพ่ สวรรคต เจ้าของผ้าสมเด็จที่ข้าพเจ้าได้รับสืบทอดมา ข้าพเจ้าก็ตั้งใจที่จะได้อาสาทำบุญกับหลวงพ่เพื่ออุทิศส่วนกุศลสนองคุณท่าน คนหนึ่งเกิด คนหนึ่งตาย คนที่ไปกำลังทรงอยู่ ข้างสอดคล้องกับคำว่า “ทุกสิ่งเกิดขึ้น ตั้งอยู่ แล้วก็ดับไป” เสียจริง ๆ หนอ

บันทึกข้างต้นนี้คือที่มาของ “ผ้าสมเด็จพระพุทธรูป (โต) พรหมรังสี ได้มาประดิษฐาน ณ วัดอัมพวัน” ด้วยเจตนาอันเป็นกุศลที่จะสืบพระศาสนา โดยการบูชาสมเด็จพระพุทธรูป (โต) พรหมรังสี ให้ยิ่งขึ้นไปอีก ด้วยการบูชาหลวงพ่พระราชสิทธิญาณมงคลกิติ ขอบัญกุศลทั้งหมดนี้ จงสำเร็จเป็นประโยชน์และความสุข แก่ท่านของผ้าสมเด็จนี้ทุกท่าน และแก่พุทธบริษัทที่กราบไหว้บูชาผ้าสมเด็จนี้ จงทุกท่านในกาลทุกเมื่อเทอญ

๑๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๖

หมายเหตุ

บันทึกที่เพิ่มเติมเพื่อให้เรื่องสมบูรณ์ สืบเนื่องจากการบันทึกข้างต้นที่กล่าวถึงความฝันว่า มีพระลอยเรือมาถามแม่บ้านข้าพเจ้าว่า “ได้ข่าวว่าโยมจะทำงานหรือ” แม่บ้านข้าพเจ้าตอบว่า “คะ” นั้นเป็นความจริงทุกประการ เพราะข้าพเจ้าและแม่บ้านได้ไปสู้ออกสาวชาวกระทุ่มราย จังหวัดสิงห์บุรี ให้แก่ลูกชายของข้าพเจ้าเมื่อวันที่ ๒ มกราคม ๒๕๓๖ วันที่ฝันนั้นเป็นคืนวันที่ ๑๔ มกราคม ๒๕๓๖ ฉะนั้นความฝันนั้นจึงเป็นความจริง มีไข้ฝันแบบเลื่อนลอยแน่นอน

พระที่ลอยเรือ ท่านเล่าถึงความศักดิ์สิทธิ์ของหลวงพ่โต แล้วท่านยังบอกต่อไปด้วยว่า “เอาไว้วันงาน อาตมาจะมาบรรยายความศักดิ์สิทธิ์ของหลวงพ่โตให้คนในงานฟัง” คำพูดประโยคนี้ข้าพเจ้ารอการพิสูจน์อยู่ และบัดนี้งานแต่งงานลูกทั้งสองก็ได้ผ่านพ้นไปแล้ว ผลการพิสูจน์ปรากฏว่าเป็นความจริงทุกประการ

ในการแต่งงานลูกทั้งสองนั้น ได้จัดเป็น ๒ ครั้ง ๒ แห่ง คือครั้งแรกจัดพิธีแต่งงานที่บ้านเจ้าสาว เมื่อวันที่ ๖ มีนาคม ๒๕๓๖ วันนั้นพิธีเสร็จก่อนเที่ยง ข้าพเจ้าได้พาญาติไปกราบหลวงพ่โตที่วัดอัมพวันด้วย ครั้งที่สองจัดเลี้ยงฉลองมงคลสมรสที่สนามหน้าบ้านข้าพเจ้าที่ศรีราชา วันเสาร์ที่ ๑๓ มีนาคม ๒๕๓๖ วันนั้นเองเป็นวันที่มีปัญหา แต่หลวงพ่โตท่านก็ได้เมตตาช่วยปิดเป่าปัญหานั้นให้จบการจัดงานได้สำเร็จลุล่วงไปด้วยความเรียบร้อย

วันศุกร์ที่ ๑๒ มีนาคม ๒๕๓๖ วันนั้นฟ้ามืดมืดดินน้ำไปด้วยเมฆฝน ฝนตกทั้งกลางวันกลางคืน ไท่ทศนประกาศว่าฝนตกทั่วไปทั้งประเทศ และจะตกอย่างต่อเนื่องไปอีก ๒ ถึง ๓ วัน รุ่งขึ้นเช้าวันเสาร์ซึ่งเป็นงานจัดเลี้ยงกลางแจ้งจะทำกันอย่างไร เป็นข้อปริวิตกแก่คุณเป่า คุณแม่ และญาติมิตรที่โทรศัพท์มาถามด้วยความเป็นห่วงกันทั่วไป สำหรับข้าพเจ้านั้นยอมรับสภาพของธรรมชาติ เป็นอย่างไรก็ต้องเป็นอยำนั้น จะทำอย่างไรได้ คุณแม่ถามว่าคุณเป่าจะหาเต็นท์มากางดีไหม ข้าพเจ้าบอกว่า ไม่ต้องหรอก พรุ่งนี้ฝนไม่ตก แม้รุ่งขึ้นเป็นวันงานแล้ว ข้าพเจ้าก็ยังบอกแม่บ้านว่า ไม่เป็นไร วันนั้นฝนไม่ตกหรอก พูดเสียจนแม่บ้านบอกว่าข้าพเจ้าเก็บความรู้สึกกังวลได้เก่ง ที่กล่าบบนที่อย่างนี้มิได้หมายความว่าข้าพเจ้ามีญาณพิเศษอะไรหรอกนะ เพียงเข้าใจผิด แต่ข้าพเจ้าทำใจให้อยอมรับธรรมชาติ เพราะฉะนั้นถึงฝนตกก็ร้อนใจน้อยกว่าคนอื่น มิใช่ว่าไม่ร้อนใจเลย นั้นผิดมนุษย์ธรรมดา

ที่ฝันใจอย่างนี้ก็คือคุณของพระรัตนตรัย และโดยเฉพาะบารมีความศักดิ์สิทธิ์ของหลวงพ่โต พรหมรังสี ก็ท่านมาเข้าฝันบอกไว้แล้วว่า “เอาไว้วันงาน อาตมาจะมาบรรยายความศักดิ์สิทธิ์ของหลวงพ่โตให้คนในงานฟัง” ทุกขั้นตอนของความฝันในวันนั้นได้ผ่านการพิสูจน์ว่าเป็นความจริงมาตลอด เมื่อวันศุกร์ที่ ๑๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๖ ที่พาคณะอาจารย์วิทยาลัยครูจะเข้เทราไปกราบหลวงพ่โต ท่านก็ยืนยันว่า ความฝันนั้นเป็นของจริงทุกประการ ถ้าไม่จริง หลวงพ่จะยืนยันได้หรือ ในเมื่อทุกเรื่องราวต่างเป็นจริงมาตลอด แล้วทำไมเล่าชั้นสุดท้ายของความฝันนี้จะไปไม่จริงไปได้เล่า นี่เองเป็นเหตุให้ข้าพเจ้าใจเย็นอยู่ได้

เหตุการณ์ในวันนั้น ประมาณ ๗.๓๐ น. พระภิกษุสงฆ์ ๙ รูป มาถึงบ้านเพื่อเจริญพระพุทธมนต์ พระอาทิตย์เริ่มฉายแสง ลอดเมฆออกมาสว่างกว่าวันที่แล้ว เพียงเท่านั้นข้าพเจ้าก็นึกมั่นใจแล้วว่า วันนั้นฝนไม่ตกแน่ พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ อภิษณายครบาอาจารย์และหลวงพ่โต โปรดเราแล้ว และก็ก็เป็นความจริง วันนั้นทั้งวันสว่างโล่งตลอดวัน จนกระทั่งเย็น จนกระทั่งค่ำ แหวกมาเต็มงาน อาหารออกมาแล้ว ๒-๓ งาน นั้นแหละหลวงพ่โตท่านจึงเริ่มแสดงความคิดเห็นให้เห็นตามฝัน ด้วยการให้ฝนตกพรำลงมาเป็นพุทธมนต์ แล้วก็หยุด ไม่ตกอีกเลยตลอดคืน แต่วันรุ่งขึ้นวันที่ ๑๔ มีนาคม ๒๕๓๖ ฝนก็เริ่มตกต่อไปตามที่กรมอุตุนิยมได้ประกาศไว้

ค่านั้น เขียวแสง แยกที่มาร่วมงานคนหนึ่ง ชีรจักรยานยนต์ไปจากตลาดศรีราชา ซึ่งอยู่ห่างจากบ้านข้าพเจ้าประมาณ ๓ กิโลเมตรครึ่ง บอกว่า ที่ตลาดศรีราชาฝนตกพรำลงมาแต่หัวค่ำ เมฆฝนมืดไปหมด จนเขียวแสงต้องจอดรถหลบฝนอยู่ที่ตลาดเป็นเวลา ๑๐ นาที เมฆฝนถูกลมพัดเลยไปตกทะเลหมด จึงได้จักรยานยนต์มาร่วมงาน ต่อมาอีกพักใหญ่ฝนจึงตกพรำลงมาที่บ้านงาน ดังกล่าแล้ว เขียวแสงกล่าวต่อท้ายการให้สัมภาษณ์ว่า “การจัดงานนี้เสี่ยงมาก แต่เจ้าของงานเป็นคนโชคดี” สาธุ เหตุการณ์ตามที่ข้าพเจ้าบันทึกมานี้ ขอยืนยันว่าเป็นความจริงทุกประการ สอบถามได้จากผู้ที่เกี่ยวข้องดังปรากฏชื่อได้ทุกท่าน หลายคนบอกว่าหลวงพ่โตท่านช่างศักดิ์สิทธิ์จริง ๆ หลายคนบอกว่าเป็นเรื่องเหลือเชื่อ หลายคนบอกว่าเป็นเรื่องบังเอิญ แต่ข้าพเจ้าเชื่อหลวงพ่

วัดอัมพวัน จ.สิงห์บุรี

หลวงพ่ोजรัญ ชูธรรมโม

ผ้าสมเด็จพระพุฒาจารย์ (โต) มาประดิษฐาน

www.jarun.org

๓๑ มีนาคม ๒๕๓๖

.....